

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 116.898 van 11 maart 2003
in de zaak A. 128.551/X-11.166.**

In zake : 1. Lutgart VERHEYDE,
 2. Nancy DE WINDT
 3. Peter HUYBRECHT
 die woonplaats kiezen bij
 Advocaat J. CALLEBAUT,
 kantoor houdende te 9300 AALST,
 Binnenstraat 39/1

tegen :

1. de gemeente LEDE,
2. het Vlaamse Gewest
 dat woonplaats kiest bij
 Advocaat V. TOLLENAERE,
 kantoor houdende te 9000 GENT,
 Koning Albertlaan 128.

Tussenkomende partij :

François DE LOOSE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Lutgart VERHEYDE, Nancy DE WINDT en Peter HUYBRECHT op 25 oktober 2002 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 21 mei 2002 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente LEDE, waarbij aan François DE LOOSE de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het bouwen van een bedrijfsgebouw voor vleeshandel op een perceel gelegen te Lede, Keiberg, kadastraal bekend Sectie C, nrs. 776c-778c;

Gezien de nota van de tweede verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. BARRA;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 13 januari 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 februari 2003;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. CALLEBAUT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van Advocaat T. DE SCHUTTER die, loco Advocaat V. TOLLENAERE verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het andersluidend advies van Auditeur P. BARRA;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat François DE LOOSE met een verzoekschrift van 14 november 2002 heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat er grond is om het verzoek in te willigen;

Overwegende dat de tussenkomende partij op 20 september 2001 een bouwaanvraag indient voor het "bouwen van bedrijfsgebouw voor vleeshandel" op een perceel gelegen te Lede, Keiberg, kadastraal bekend Sectie C, nrs.776c-778c; dat niet wordt betwist dat het bouwperceel overeenkomstig het bij koninklijk besluit van 30 mei 1978 vastgesteld gewestplan Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem gelegen is deels in een gebied voor ambachtelijke bedrijven en voor kleine en middelgrote ondernemingen en deels in woongebied; dat de gemachtigde ambtenaar op 14 mei 2002 een gunstig advies onder voorwaarden uitbrengt; dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lede bij het bestreden besluit van 21 mei 2002 de gevraagde stedenbouwkundige vergunning verleent onder de voorwaarden gesteld in het advies van de gemachtigde ambtenaar, alsook onder de eigen, in de beslissing gestelde voorwaarden;

Overwegende dat de tussenkomende partij doet gelden dat de vordering laattijdig is; dat ze ter zake aanvoert dat het gemeenteraadslid, dat volgens verzoekers hen op de hoogte heeft gebracht van het bestaan van de thans bestreden vergunning, "ontegensprekelijk" de heer Jo Maebe is, i.e. de echtgenoot van eerste verzoekende partij, die zich uitdrukkelijk inzet voor het schrappen van de ambachtelijke zone op de Keiberg; dat zij verder doet gelden dat dit gemeenteraadslid "een zeer goed contact heeft met schepen Kamiel De Smet, die

aanwezig was op de vergadering van het college van burgemeester en schepenen van 21 mei 2002", dat "aangezien beide heren klaarblijkelijk ijveren voor het schrappen van de ambachtelijke en KMO-zone (...) en beweren 'waakzaam en bezorgd' te blijven, en mede gelet op de goede verstandhouding tussen beiden, (...) het ondenkbaar (is) dat de heer De Smet de heer Maebe niet op de hoogte heeft gebracht van het afleveren van de bouwvergunning (...)" ; dat zij verder doet gelden dat het veel aannemelijker is dat verzoekers de notificatie van 's Raads arrest nr. 109.110, van 10 juli 2002 hebben afgewacht;

Overwegende dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift aanvoeren dat ze slechts door toeval op 27 augustus 2002 te weten kwamen dat een nieuwe vergunning was verkregen, hoewel de vorige pas op 10 juli 2002 werd vernietigd door de Raad van State, dat ze niet op de hoogte waren gebracht van de tweede procedure noch van de beslissing, dat ze slechts kennis kregen van de beslissing omdat een gemeenteraadslid op 27 augustus 2002 op de gemeentelijke diensten navraag had gedaan, en vervolgens hen informeerde;

Overwegende dat stedenbouwkundige vergunningen noch bekendgemaakt, noch aan derden betekend dienen te worden; dat voor derden belanghebbenden de in artikel 4 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State bepaalde termijn van zestig dagen ingaat met de dag waarop zij kennis hebben van de vergunning of ervan kennis konden hebben, gebruik makend van de hen door artikel 2 van het koninklijk besluit van 22 oktober 1971 tot uitvoering van artikel 63 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw geboden mogelijkheid om er ten gemeentehuize inzage van te nemen;

Overwegende dat het zaak is van de partij die als exceptie opwerpt dat de verzoekende partijen kennis hadden of moesten hebben van de bestreden beslissing, het bewijs daarvan te leveren of op zijn minst daarvan bewijsmateriaal over te leggen; dat wat dat betreft, de tussenkomende partij zich beperkt tot blote beweringen en veronderstellingen; dat daargelaten de vraag overigens of deze op het eerste gezicht niet uitsluitend betrekking kunnen hebben op de eerste verzoekende partij, de tussenkomende partij op het eerste gezicht geen gegevens aanbrengt die aannemelijk maken dat de verzoekende partijen wisten of alleszins konden weten dat de vergunning was verleend noch dat ze meer dan zestig dagen voor het indienen van het beroep kennis hadden of moesten hebben van de

bestreden beslissing; dat in deze stand van het geding de exceptie niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat de tweede verwerende partij stelt “in de gegeven omstandigheden (...) elk beweerd belang (te) betwist(en)”;

dat zij aanvoert dat de verzoekende partijen ertoe gehouden zijn hun belang aan te tonen, dat het door elk van de verzoekers ingeroepen belang op geen enkele wijze wordt gestaafd met overtuigingsstukken;

Overwegende dat wat het belang van de verzoekende partijen bij de vordering betreft, de verzoekende partijen aan de hand van de door hen bij het verzoekschrift gevoegde stukken voldoende aannemelijk maken dat ze allen wonen in de onmiddellijke omgeving van het perceel waarvoor de thans bestreden stedenbouwkundige vergunning werden verleend; dat zij op het eerste gezicht daardoor alleen reeds doet blijken van het vereiste belang; dat overigens de tweede verwerende partij de woonplaatsaanduidingen in de vordering niet betwist doch integendeel de door verzoekende partijen in de vordering opgegeven woonplaatsen zonder bemerkingen overneemt in haar nota; dat in deze stand van het geding de exceptie niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de eerste door artikel 17, § 2, gestelde voorwaarde betreft, dat de verzoekende partijen een eerste middel afleiden uit de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat ze in een eerste onderdeel de schending van de artikelen 2 en 3 van voornoemde wet aanvoeren, in samenhang met artikel 19 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen; dat ze inzonderheid doen gelden dat er voor de betrokken percelen geen BPA of een uitvoeringsplan bestaat, "zodat de vergunningverlenende overheid nauwer moet toezien op de goede plaatselijke

ordering", dat "noch het college van burgemeester en schepenen, noch de gemachtigde ambtenaar, (..) een afdoende motivering (hebben) gegeven over de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening"; dat zij vervolgens in concreto een aantal aspecten van de bouwaanvraag en de inplanting aanhalen die volgens hen het college van burgemeester en schepenen noch de gemachtigde ambtenaar hebben getoetst aan de omgeving, m.n. de geur-, de verkeers- en de geluidshinder;

Overwegende dat de eerste verwerende partij geen verweer voert; dat de tweede verwerende partij doet gelden dat zowel in het advies van de gemachtigde ambtenaar als in de bestreden beslissing uitdrukkelijk een volledige beschrijving wordt gegeven van de bouwplaats en de omgeving, dat vervolgens wordt besloten dat het voorgestelde gebouw conform is met de planologische voorzieningen; dat ze vervolgens een deel van het advies van de gemachtigde ambtenaar aanhaalt en besluit dat hiermee duidelijk de verenigbaarheid van de aanvraag met de goede ruimtelijke ordening is gemotiveerd; dat zij verder doet gelden dat aandacht is besteed aan de verkeershinder, dat er in een voldoende bufferzone wordt voorzien, dat voor zover het gaat om milieuhinder, een milieuaanvraag dient te worden ingediend en dat verzoekers dan hun argumenten in het kader van deze procedure kunnen laten gelden;

Overwegende dat de tussenkomenende partij doet gelden dat "nochtans (...) deze verenigbaarheid niet alleen (wordt) onderzocht in het bestreden besluit, maar (dat) tevens een aantal voorwaarden (worden) opgelegd om deze verenigbaarheid nog meer te garanderen", dat "gelet op de planologische bestemming van het perceel, de bestaande bebouwing (overwegend eengezinswoningen in vrijstaande bebouwing), de aanleg van een bufferzone en groenzone, de ontsluiting rechts op het perceel teneinde de linkse percelen geen hinder te bezorgen, het opleggen van andere materialen, het verbieden van de parkeerruimtes in de bufferzone, het reeds bestaande bedrijfsgebouw, ... (...) men tot de conclusie (komt) dat het gebouw verenigbaar is met de onmiddellijke omgeving", dat verzoekende partijen over deze aspecten niet spreken, maar integendeel menen dat er geen afdoende motivering is omdat drie bijkomende aspecten niet werden behandeld: geur-, verkeers- en geluidshinder, dat ook hier kan worden verwezen naar de bedrijfsactiviteit die ter plaatse geen geur-, verkeers- of geluidshinder met zich meebrengt, dat deze activiteiten geen afbreuk kunnen doen aan de verenigbaarheid van de inplanting met haar onmiddellijke omgeving en haar

bestaanbaarheid met de goede ruimtelijke ordening, dat opnieuw vergeten wordt dat het gebouw wel degelijk in een daartoe geëigende zone is gelegen;

Overwegende dat luidens de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen elke eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat deze afdoende moeten zijn; dat hieruit volgt dat enkel met de in het bestreden besluit zelf vermelde redengeving rekening kan worden gehouden;

Overwegende dat de bestreden stedenbouwkundige vergunning geen eigen redengeving van het college van burgemeester en schepenen vermeldt, maar zich beperkt tot het vermelden van het advies van de gemachtigde ambtenaar;

Overwegende dat artikel 43, § 1, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, bepaalt dat zolang voor het gebied waarin het goed begrepen is geen goedgekeurd bijzonder plan van aanleg bestaat, de vergunning niet kan worden verleend dan op eensluidend advies van de door de Vlaamse regering gemachtigde ambtenaar of ambtenaren van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, "de gemachtigde ambtenaar" genoemd; dat luidens § 4 van hetzelfde artikel de vergunning het beschikkend gedeelte van het advies van de gemachtigde ambtenaar moet overnemen, en de gemachtigde ambtenaar nagaat of zijn advies in acht werd genomen en, zo niet, de beslissing van het college van burgemeester en schepenen schorst;

Overwegende dat de bij de genoemde bepalingen aan het college van burgemeester en schepenen opgelegde verplichting het beschikkend gedeelte van het advies van de gemachtigde ambtenaar over te nemen in de beslissing waarbij het over de bouwaanvraag beslist, ertoe strekt het toezicht van de gemachtigde ambtenaar op de beslissingen van het college van burgemeester en schepenen mogelijk te maken; dat de gemachtigde ambtenaar immers op zicht van de vergunning moet kunnen nagaan of deze overeenstemt met het gegeven advies en, zo niet, deze te schorsen; dat evenwel het feit dat op de beslissingen van het college van burgemeester en schepenen door de gemachtigde ambtenaar controle wordt

uitgeoefend, dit college er niet van ontslaat zich een eigen opvatting te vormen en te onderzoeken of een aanvraag om stedenbouwkundige vergunning in overeenstemming is met de geldende wettelijke en reglementaire bepalingen en of de beoogde werken en handelingen de behoorlijke aanleg van de plaats niet in het gedrang brengen en of aan de eisen gesteld ter waarborging van de goede aanleg -door het college beter gekend dan door de gemachtigde ambtenaar- is tegemoetgekomen; dat het college van burgemeester en schepenen, doordat het over een eigen beslissingsbevoegdheid beschikt, ertoe gehouden is zijn eigen motivering te doen kennen in de beslissing zelf; dat, ingeval het college van oordeel is dat, wat hem betreft, de redenen vervat in het beschikkend gedeelte van het advies van de gemachtigde ambtenaar het verlenen van de vergunning afdoende verantwoorden, de motiveringsplicht op zijn minst vereist dat het college van burgemeester en schepenen dit in zijn beslissing over de bouwaanvraag dan ook met zoveel woorden vermeldt; dat dit terzake niet het geval blijkt te zijn; dat wegens het ontbreken van enige eigen formele motivering, om deze reden alleen reeds het middel ernstig is;

Overwegende dat, wat de tweede door voornoemd artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde betreft, de verzoekende partijen met betrekking tot de tweede verzoekende partij doen gelden dat deze de onmiddellijke buur is van het te bouwen industrieel pand, dat zij "onmiddellijk, en quasi aan haar achterdeur, geconfronteerd (zal) worden met ambachtelijke dan wel industriële activiteiten, waarbij het pand slechts op 15 meter van de perceelsgrens staat, (dat) het gebouw met een hoogte tot 9,5 meter (...) haar zicht op het natuurgebied Honegem volledig (zou) wegnemen, (dat) zij (...) geen enkele zekerheid (heeft) over de concrete verenigbaarheid van het bedrijf met haar woonomgeving"; dat met betrekking tot de tweede verzoekende partij zij verder uiteenzetten dat "gelet op het gebrek aan afdoende motivering van de bouwvergunning (....) zij zich terecht de vraag (kan) stellen of een afstand van 15 meter voldoende bufferende capaciteit heeft, hoe deze ook weze ingericht, om het woongebied af te schermen van een industriegebied, of meer concreet, om er voor te zorgen dat een minimaal woongenot voor tweede verzoekster gegarandeerd blijft, ondanks de nabije industriële of ambachtelijke activiteiten"; dat tot slot de verzoekende partijen betogen dat "ook de functie van het gebouw aanleiding (kan) geven tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in hoofdte van de drie verzoekers : indien het hier zou gaan om een vleeshandel met industriële allures, waarbij vlees op grote schaal wordt verwerkt, dan zal er ongetwijfeld belangrijke geur- en geluidshinder ontstaan";

Overwegende dat de tweede verwerende partij doet gelden dat

het nadeel dat door elk van de verzoekers wordt ingeroepen, niet concreet wordt toegelicht of omschreven, laat staan gestaafd met geloofwaardige stukken; dat wat de tweede verzoekende partij betreft, de tweede verwerende partij doet gelden dat deze partij zich eveneens beroept op de verandering van haar uitzicht en bovendien op het gegeven dat er een onvoldoende buffer zou bestaan, dat eenzelfde opmerking moet worden gemaakt in verband met de bestemming van het gebied, m.n. dat de wijziging van het uitzicht niet het rechtstreekse gevolg is van de bestreden vergunning, maar van de bestemming die deze bouwpercelen krachtens het gewestplan (altijd al) hebben, dat wat het argument inzake het onvoldoende zijn van de buffer, tweede verzoekende partij niet staft dat de voorziene buffer onvoldoende is, dat ter zake kan worden verwezen naar de behandeling van de middelen en naar de omzendbrief van 8 juli 1997 waarin deze breedte als richtinggevend wordt vermeld; dat zij tot slot doet gelden dat voor zover de verzoekende partijen zouden twifelen aan het feit dat het hier zou gaan om een vleeshandel met industriële allures, een vergunning werd verleend voor een vleeshandel en niet voor een vleesverwerkingsbedrijf, dat indien een dergelijk bedrijf aldaar wordt uitgeoefend, dit in strijd zou zijn met de vergunning;

Overwegende dat de tussenkomenende partij met betrekking tot de tweede verzoekende partij doet gelden dat deze onterecht spreekt van visuele hinder, dat het vergunde gebouw zal worden opgetrokken op een afstand van 30 meter en niet op 15 meter zoals verzoekende partijen stellen, dat bovendien een groenzone (bufferzone van 15 m) wordt voorzien op het plan, dat verkeerdelijk melding wordt gemaakt van de ligging naast een industriegebied daar het te dezen gaat om een gebied voor ambachtelijke activiteiten en een KMO-zone, waar geen plaats is voor industriële activiteiten, dat de exploitatie van het gebouw geen abnormale geluidshinder met zich zal meebrengen, gelet op de aanleg van het groenscherm, de bufferzone en de goede isolatie, dat ook geurhinder uitgesloten is aangezien alle vlees wordt aangevoerd in diepgevroren toestand en ook zo blijft bij de opslag op het bedrijf, dat het aangevoerde nadeel niet voortvloeit uit de stedenbouwkundige vergunning, doch integendeel uit de milieuvergunning die nog moet worden afgeleverd; dat tussenkomenende partij verder antwoordt dat hinder voortvloeiend uit de beoogde functie of bestemming in aanmerking kan worden genomen, doch dat uit de inhoud van het door verzoekers ingeroepen nadeel zij, door de vaagheid en de algemeenheid ervan, enkel kan afleiden dat de verzoekende partijen menen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen lijden door welke ambachtelijke aanwending ook van het perceel achteraan hun eigendom, niettegenstaande dit daarvoor uitdrukkelijk is bestemd, dat in de mate dat het verzet

van verzoekers uitsluitend gericht is tegen eender welk ambachtelijk gebruik van het perceel, het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel voortvloeit uit de bestemming van dit perceel als ambachtelijke zone en niet rechtstreeks uit het bestreden besluit;

Overwegende dat het perceel van de tweede verzoekende partij aan de achterzijde grenst aan het bouwperceel waarop het bestreden besluit betrekking heeft; dat uit de door voornoemde partij overgelegde stukken blijkt dat de achterbouwlijn van haar woning is ingeplant op ongeveer 8 m van deze achterste perceelsgrens; dat zij stelt, zonder op dat punt te worden tegengesproken door de overige partijen in het geding, zicht te hebben op het (achtergelegen) natuurgebied Honegem; dat voorts uit de goedgekeurde plannen blijkt dat vergunning is verleend voor het oprichten van een bedrijfsgebouw voor vleeshandel met een diepte van 22,40 m (links) en 34 m (rechts), een breedte van 16 m en een maximale kroonlijsthoogte van 9,50 m en dit op ongeveer 20 m van de linkerperceelgrens, i.e. de grens gemeen met de eigendom van tweede verzoekende partij; dat verder uit de configuratie van de inplanting blijkt dat de inkom van het op te richten bedrijfsgebouw zich achteraan bevindt; dat gelet op de aard, de omvang en de bestemming van de vergunde constructie de tweede verzoekende partij voldoende aannemelijk maakt dat tengevolge van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar uitzicht op ingrijpende wijze zal worden aangetast, ook al worden in de vergunning maatregelen genomen om de hinder te beperken; dat de op het goedgekeurde inplantingsplan voorziene en binnen het eerstvolgende plantseizoen te realiseren groenzone, eveneens op wijst dat het betrokken bedrijfsgebouw voor de links aanpalende woningen een ernstige visuele hinder zal veroorzaken; dat niet blijkt dat het aangevoerde nadeel enkel en alleen voortvloeit uit een nog af te leveren milieuvergunning; dat in tegenstelling tot hetgeen de tweede verwerende en de tussenkomende partijen doen gelden, het aangevoerde visuele nadeel niet uitsluitend volgt uit de door het gewestplan bepaalde bestemming van het bouwperceel, maar uit de concrete invulling die de thans bestreden stedenbouwkundige vergunning geeft aan deze in het gewestplan vastgestelde bestemming; dat een gewestplan weliswaar de algemene bestemming van het bouwperceel vaststelt waardoor inrichtingen die niet in strijd zijn met deze bestemming kunnen worden vergund, doch dat zulks, gelet op het bepaalde in artikel 19, derde lid, van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, niet uitsluit dat de concrete invulling van deze gewestplanbestemming door het vergunnen van een inrichting die niet strijdt met de in het gewestplan bepaalde algemene bestemming, een moeilijk te herstellen

ernstig nadeel kan inhouden; dat de uiteenzetting van de tweede verzoekende partij voldoende concrete en precieze gegevens bevat die aannemelijk maken dat de verwezenlijking en de bestemming van het vergunde bedrijfsgebouw op het naastliggende perceel een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen in de zin van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten van de Raad van State; dat niet moet worden onderzocht of dit voor de overige verzoekende partijen eveneens het geval is;

Overwegende dat is voldaan aan de door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te bevelen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van François DE LOOSE in de vordering tot schorsing wordt ingewilligd.

Artikel 2.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 21 mei 2002 van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente LEDE, waarbij aan François DE LOOSE de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend voor het bouwen van een bedrijfsgebouw voor vleeshandel op een perceel gelegen te Lede, Keiberg, kadastraal bekend Sectie C, nrs. 776c-778c.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
elf maart 2003, door :

de HH. G. DEBERSAQUES, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
W. GEURTS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.